

ansøgning om tilskud fra Socialfonden eller i forbindelse med gennemførelsen af et projekt med tilskud fra Socialfonden er afgivet urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder, som er af betydning for berettigelsen af det ydede tilskud, eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget modtaget tilskud fra Socialfonden. Er der i forbindelse med indgivelse af ansøgning om tilskud fra Socialfonden eller i forbindelse med gennemførelsen af et projekt med tilskud fra Socialfonden udvist svigagtigt forhold, er der ligeledes mulighed for at straffe, jf. § 13, stk. 3, jf. stk. 2. De nævnte forhold straffes efter lovens § 13, stk. 3, med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Der sigtes herved bl.a. til straffelovens § 279 om bedrageri.

En model for gennemførelse af EU-svigskonventionens artikel 1 kunne være at gennemgå de allerede gældende regler i særlovgivningen og foretage de tilpasninger, som en sådan gennemgang måtte vise behov for, eventuelt suppleret med en »overbygningsbestemmelse« i straffeloven ad modum straffelovens § 289. En sådan fremgangsmåde, der vil føre til en lang række ensartede bestemmelser i særlovgivningen, forekommer af lovtekniske grunde ikke hensigtsmæssig.

En anden mulighed er at gennemføre artikel 1 ved en ny, generel bestemmelse i straffeloven om EU-svig. En sådan straffelovsbestemmelse vil dog ikke overflødig gøre en gennemgang af straffebestemmelserne i særlovgivningen, idet der på et senere tidspunkt må tages stilling til, i hvilket omfang en sådan ny straffelovsbestemmelse medfører behov for tilpasning, eventuelt ophævelse, af de nugældende straffebestemmelser i særlovgivningen.

Justitsministeriet finder efter en samlet vurdering af fordele og ulemper ved de to modeller, at det vil være rigtigst, at artikel 1 i EU-svigskonventionen gennemføres ved, at der i straffeloven indsættes en ny, generel bestemmelse, som særligt tager sigte på forsætligt EU-svig. En sådan bestemmelse vil ikke blot omfatte de gældende ordninger vedrørende EU's indtægter og udgifter, men også de ordninger, der i fremtiden måtte blive indført.

Sammenfattende stilles på den baggrund forslag om, at der i straffeloven som § 289 a indsættes en bestemmelse om EU-svig.

Den foreslåede bestemmelse vil generelt indebære, at EU's finansielle interesser med hensyn til indtægter gives den samme strafferetlige beskyttelse, som gælder her i landet med hensyn til de af statens indtægter, der består i skat og - efter nærværende lovforslags § 1, nr. 7 - moms. For så vidt angår EU's udgifter (støtte-

ordninger m.v.) indebærer forslaget, at EU-støtte undergives en strafferetlig beskyttelse, der på nogle punkter går videre end det, der gælder for nationale støtteordninger.

Justitsministeriet er således opmærksom på, at indførelse af en sådan bestemmelse bl.a. rejser spørgsmål om, hvorvidt nationale støtteordninger m.v. bør undergives en strafferetlig beskyttelse, der svarer til den, der foreslås med hensyn til EU-støtteordninger m.v. Gennemførelsen af en sådan udvidelse rejser imidlertid en række spørgsmål af principiel og praktisk karakter. Dette skyldes ikke mindst, at der er tale om så forskellige ordninger, at der ikke uden videre bør gælde det samme på f.eks. det erhvervsmæssige og det sociale område i relation til at anvende udbetalte midler til andre formål end dem, midlerne er givet til. Justitsministeriet har derfor ikke ment at burde stille forslag herom inden for rammerne af dette lovforslag.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises til bemærkningerne til *lovforslagets § 1, nr. 8*.

Justitsministeriet vil, hvis lovforslaget vedtages, orientere samtlige ministerier om indholdet af den nye bestemmelse om EU-svig og anmode om, at de berørte ministerier ved førstkommande lejlighed gennemgår de gældende bestemmelser i lovgivningen inden for ministeriets område med henblik på i fornødent omfang at fremsætte lovforslag om at ophæve eller eventuelt at tilpasse straffebestemmelser i særlove (dvs. straffebestemmelser i love uden for straffeloven) i lyset af den nye generelle bestemmelse i straffelovens § 289 a om EU-svig.

Da den foreslåede bestemmelse i § 289 a kun omfatter forsætlige forhold, jf. straffelovens § 19, vil særlovsbestemmelser være nødvendige i det omfang, der skal kunne straffes i tilfælde af uagtsomhed, eventuelt grov uagtsomhed. Udgangspunktet for forholdet mellem sådanne særlovsbestemmelser og den nye straffelovsbestemmelse vil være, at forsætlige forhold henføres til straffelovsbestemmelsen. I det omfang en forsætlig overtrædelse, f.eks. på grund af beløbet størrelse, kan afgøres med en bøde, bør det imidlertid ikke være udelukket, at forholdet kan henføres til særlovsbestemmelsen. Adgangen til at idømme bøde for forsætlig EU-svig efter § 289 a vil i så fald navnlig få praktisk betydning på områder, hvor der ikke findes særlovsbestemmelser.

3.5.2. Som nævnt i pkt. 3.1, medfører EU-svigskonventionens *artikel 2* bl.a. pligt til at sikre, at EU-svig i hvert fald i grove tilfælde, dvs. tilfælde, som angår et mindstebeløb på højst 50.000 ECU (efter 1. januar 1999 50.000 euro, for tiden ca. 370.000 kr.), kan straf-